

A pusztai vándorlás alatt történtek: az Úr és az Ő népének története. Az Ő népe, akikkel Ő ott szövetséget kötött, és vezette őket, gondoskodott róluk, teljesítette ígérteit. De ezzel nincs vége. Nem csak múltbeli eseményekről van szó, amikre jó visszagondolni. Nem csak Izráelről és nem csak Izráelnek szól. „Nem akarom, hogy ne tudjátok...” – a korinthusi gyülekezetnek (többségükben pogánykeresztyéneknek) is tudnia kell ezeket. Miért?

Egyrészt azért, mert ezek az események példák (6., 11. v.). Ne tegyünk úgy, ahogyan akkor Izráel népe tett, mert az Úr velünk is szövetséget kötött, komolyan veszi és rajtunk is számonkéri, hogy komolyan vesszük-e.

Másrészt azért, mert itt csodálatosan „összeér” az Ó- és az Újszövetség – Krisztus személyében. Ezt látva magasztalhatjuk Istent azért, hogy nekünk is adta Krisztust („a pogányok pedig irgalmáért dicsőítik Istent”, Róm 15,9), és azért a bölcsességért, hogy ennyi módon megmutatta ezt előre: a sok ószövetségi előképben mind felismerhetjük Krisztust, és azt kívánhatjuk: bárcsak Izráelből is többen felismerték volna, hogy az Úr velük van, hogy azért élhetnek, mert Ő kegyelmes, hogy gazdag lelki ajándékokat akar adni nekik; és bárcsak ma is felismernék – ma már magát Krisztust, akiben ez mind az övék lehet.

Pál ötször írja: „mindnyájan”. Az Úr az egész Izráelnek elkészítette a szabadulást. Mindnyájan „a felhő alatt voltak”: ez az a felhő- és tűzoszlop, amiben vezette őket; ez védte meg őket az egyiptomi támadástól a tengeren való átkelés előtt és közben. „Mózesre keresztelkedtek meg a tengerben”: ez volt az a „bemerítés”, amiből csak az kerül ki élve, akit maga az Úr ment meg; az egyiptomiak elpusztultak. Ránk így vonatkozik: „Krisztus halálába keresztelkedtetek meg... meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Róm 6,3.11).

Lelki eledel és lelki ital a lelki kősziklából. A manna és a kősziklából fakasztott víz is az Úrtól kapott ajándék volt. Mindnyájan ettek és ittak belőle. Így maradtak életben – testi értelemben. A lelki étel és ital: maga az Úr. „Én vagyok az élet kenyere” (Jn 6,35), Jézus Krisztus, akiben ha hiszünk, akkor „élő víz folyamai ömlenek” (Jn 7,38) belőlünk. Itt már nem a testi életről, hanem az Életről van szó, aki maga Krisztus. Hogyan volt Ő velük a pusztában? „Az a kőszikla pedig a Krisztus volt” – ennyit tudunk. Nem a látható szikla, az csak jel volt, amiből azt kellett volna felismerniük, hogy az Úr kegyelme alatt vannak. Zúgolódtak hol az eledel, hol a víz hiánya miatt, és ekkor adta nekik Isten a mannát is, a vizet is; nem azért, mert „kénytelen volt”, nem azért, hogy lecsendesedjenek, hanem mert szerette őket, és azt akarta, hogy Őt magát ismerjék meg és imádják. Bízzanak benne, hogy amit Ő ígért, azt beteljesíti.

Nem bíztak benne; természetesnek tartották, hogy van manna és víz, és hogy ott van velük az Úr, mégis mást kívántak: Mózes helyett más vezetőt, az Úr helyett aranyborjút, „Móáb leányait”, manna helyett húst. Ma is így viselkedik a hitetlen ember; de ilyen kísértések érik a hívőt is. Látjuk (ha nem vagyunk rá kíváncsiak, akkor is), hogy mit tesznek mások, hogyan jutnak olyan javakhoz, élményekhez, amikhez mi nem. Elégedetlenkedünk, mert nekünk „nincs” – és nem vagyunk hálásak azért, amit adott az Úr. Mi is kapunk lelki ételt és italt: Krisztus maga az élő kenyér; a Lélek az élő víz (Jn 7,38–39). Ez a világban, a hitetleneknek nincs. Vele, Krisztussal együtt kapunk mindent: azt, ami a javunkra van, és arra, hogy azzal is, ahogyan használjuk, amit kaptunk, Őt dicsőítsük.

Mindnyájan a felhő alatt voltak, mindnyájan kaptak lelki ételt és italt, legtöbbször mégis elpusztultak. Isten ígérete beteljesült, de nem rajtuk. Volt áldás, amit Isten nekik szánt, de nem kértek belőle. „Példaképpen történt velük” a mi számunkra. Mi az utolsó időkben élünk (11. v.), és ezek az idők nehezek (2Tim 3,1). Sok a gonoszság körülöttünk; sok a kísértés, hogy gonosz

dolgokat kívánjunk, és hogy mi magunk akarjunk „igazságot tenni”. Elképzeléseink vannak, hogy mit kellene tennie Istennek. Türelmetlenek vagyunk, bonyolult helyzetekkel kerülünk szembe (vagy úgy találják nekünk, mintha bonyolultak lennének), kételkedünk benne, hogy Isten ilyenkor is eligazít. Elindulunk valamerre és ott találjuk magunkat, ahol nem akartuk: benne valamilyen bűnben. Bűnbánatot tartunk, az Úr megbocsát nekünk – de arra nevel, hogy ne essünk bele ezekbe. A kísértések, akármilyen nagynak tűnnek, csak „emberi kísértések”: fel kell vennünk velük a harcot. „A bűn az ajtó előtt leسلkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta” (1Móz 4,7): ha Kainnak mondhatta ezt az Úr, nekünk még inkább. Az izráélieket a felhőoszlop védte az ellenségtől, minket Krisztus, akiben benne vagyunk. És megadja a kimenekedést a kísértéssel együtt: választhatjuk a jót, nem kell belemennünk a bűnbe. Ez győzelem: az Ő győzelme bennünk. Az ilyen győzelmek dicsőítik Őt.

1Kor 2,12

Mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk.